

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 28 września 2022 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, po rozpoznaniu sprawy, XU upr. 452/22, wnioskodawcy - K. P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. o zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne w związku z odwołaniem od decyzji wydanej 3 czerwca 2022 r., nr sprawy (...) oraz decyzji wydanej 7 czerwca 2022 r., nr sprawy (...), sprostowanej postanowieniem z 24 czerwca 2022 r., oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku, uzupełnioną pismem procesowym z 6.12.2022 r., złożył wnioskodawca zaskarżając w całości przedmiotowe orzeczenie. Skarżący zarzucił, że jego odwołanie zostało bardzo przedmiotowo potraktowane, podkreślając, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił wszystkich okoliczności i oparł się jedynie na sytuacji jaka zaistniała do dnia złożenia powiadomienia o prowadzeniu działalności. Wyjaśnił, że do Zakładu wpływały jego zwolnienia lekarskie, gdy pozostawał w stosunku pracy z Oficyną (...), jak i gdy prowadził działalność gospodarczą, gdzie przez cały czas opłacał składki na ubezpieczenie zdrowotne. Podniósł, że biuro turystyczne prowadziła w okresie jego niezdolności do pracy jego żona, akcentując, że ZUS nie kwestionował samego faktu jego niezdolności do wykonywania działalności zarobkowej. Dodał, że nie korzysta z usług księgowego, ale biura rachunkowego. Argumentował, że znając metody działania ZUS-u (zgodne z prawem), gdyby nie został, przypadkiem, poinformowany o obowiązku zgłoszenia wygaśnięcia umowy o pracę, to ZUS poinformowałby skarżącego na miesiąc przed przedawnieniem o zaległych składkach i odsetkach. Zaznaczył, że ZUS jako instytucja zaufania publicznego i będąc w pełni skomputeryzowany powinien informować petentów o obowiązkach wynikających z przepisów wewnętrznych. Dodał, że inne zastrzeżenia dotyczą obowiązkowego do otrzymania świadczeń 90-cio dniowego okresu składkowego. W konkluzji wniósł o zmianę wyroku zgodnie z jego odwołaniem i przyznanie spornych świadczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zgodnie z ustawowo przyznaną kompetencją w wypadkach wskazanych w art. 387 § 2¹ KPC Sąd odwoławczy sporządza pisemne uzasadnienie orzeczenia w sposób uproszczony i może odstąpić od szczegółowego przedstawienia podstawy faktycznej, czy też wyczerpującej prezentacji oceny prawnej.

Sąd Okręgowy podziela w całości i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również akceptuje dokonaną przez tenże Sąd prawidłową ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego bez konieczności ponownego przytaczania (art. 387 § 2¹ KPC).

W ocenie Sądu odwoławczego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego.

Mając na uwadze uzasadnienie apelacji Sąd Okręgowy zważył, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzone dowody oraz właściwie ustalił wszystkie istotne fakty. Wbrew wywodom apelanta Sąd meriti dokonał prawidłowej subsumpcji ustalonych faktów pod właściwie przepisy, których wykładnia przedstawiona w pisemnych motywach rozstrzygnięcia tego sądu, została w sposób prawidłowy przeprowadzona, wyczerpująco wyjaśniona i wsparta właściwie przytoczonym orzecznictwem.

Wobec powyższego uznając, że powielanie wyczerpujących i niewymagających jakiegokolwiek uzupełnienia rozważań prawnych sądu meriti w całości jest zbędne, Sąd II instancji odstępuje od ich przytaczania, traktując je jako własne stanowisko w sprawie, czyniąc integralną częścią własnego uzasadnienia.

Apelacja wnioskodawcy nie zawiera żadnych merytorycznie uzasadnionych argumentów i jest wyłącznie polemiką z bezbłędnym rozstrzygnięciem Sądu meriti, który trafnie skonkludował, że spór nie dotyczył tego, czy wnioskodawca w trakcie zwolnienia lekarskiego wykonywał czynności związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, bo tego pozwany w ogóle nie zarzucał. Kwestią, która miała kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było natomiast to, że odwołujący ma formalny tytuł do objęcia ubezpieczeniem, skoro jak sam przyznał prowadzi od 1996 r. działalność gospodarczą o przedmiocie agencji turystycznej i działalność ta cały czas funkcjonuje. Wobec tego sąd a quo trafnie stwierdził, że odwołujący ma tym samym własny, inny tytuł dający prawo do świadczeń z tytułu niezdolności do pracy i nie ma w tym stanie rzeczy potrzeby by wnioskodawca korzystał z tytułu pracowniczego, który ustał z dniem 30 kwietnia 2022 r. Z zeznań wnioskodawcy jasno przy tym wynika, że nie podjął on żadnych czynności zmierzających do zgłoszenia siebie do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego po ustaniu tytułu pracowniczego. Sąd II instancji całkowicie także akceptuje stanowisko sądu meriti, że w sprawie nie ma żadnego znaczenia, że ZUS wiedział o zakończeniu tytułu pracowniczego i kontynuowaniu prowadzenia działalności gospodarczej przez wnioskodawcę, albowiem organ rentowy nie dokonuje żadnych czynności za ubezpieczonego – tym bardziej – jak słusznie wskazał sąd a quo – w zakresie zgłoszenia do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w oparciu o art. 385 KPC oddalił apelację jako bezzasadną.

Wyrok został wydany na posiedzeniu niejawnym, przy zastosowaniu art. 374 KPC, albowiem żadna ze stron nie wniosowała o przeprowadzenie rozprawy, zaś Sąd Okręgowy w Łodzi uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.